

Arrest

nr. 299 766 van 10 januari 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. SIMONE
Stanleystraat 62
1180 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 27 mei 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en van het inreisverbod van 27 mei 2023.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat I. SIMONE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 11 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Op 27 januari 2020 werd een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 26^{quater}).

1.2. Op 22 september 2020 werd het dossier alsnog overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 25 juli 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 280.344 van 18 november 2022.

1.3. Op 7 december 2022 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor asiel en migratie een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

1.4. Op 27 mei 2023 werd een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) genomen. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van DAC - Wegpolitie op 26.05.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer:

Naam: N.

Voornaam: F.

Geboortedatum. [...]

Geboorteplaats: Aboh Mbaise

Nationaliteit: N.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 7, van de wet:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone DAC - Wegpolitie op 26.05.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal van een voertuig. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

☐ 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Betrokkene diende op 16.09.2019 een verzoek internationale bescherming in. Het CGVS nam op 25.07.2022 een negatieve beslissing inzake zijn verzoek om internationale bescherming. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 07.12.2022 dat hem betekend werd op 12.12.2022. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

☐ Artikel 74/14 §3, 3° de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde. Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone DAC - Wegpolitie op 26.05.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal van een voertuig.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel met verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

1.5. Op dezelfde dag werd eveneens een inreisverbod van drie jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van DAC - Wegpolitie op 26.05.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer:

Naam: N.

Voornaam: F.

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: Aboh Mbaise

Nationaliteit: N.

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 27.05.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en*
- ☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 07.12.2022 dat hem betekend werd op 12.12.2022. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone DAC - Wegpolitie op 26.05.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal van een voertuig. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Le requérant prend un moyen unique de la violation de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980. Des articles 2 et 3 de la loi du 29.07.1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, de la motivation absente, inexacte ou insuffisante, de l'article 8 CEDH.

En ce que l'acte attaqué est pris sans considération de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980.

Alors que lors de la prise d'une décision d'éloignement, le Ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné.

Que lors de la prise de l'ordre de quitter le territoire, la situation du requérant doit être réévaluée. Dans cette évaluation, doivent être pris en compte l'intérêt supérieur de l'enfant, la vie familiale ou l'état de santé du requérant. Afin de vérifier s'il n'y a pas d'éléments qui posent problème pour prendre un ordre de quitter le territoire.

Comme dit plus haut, le requérant a un enfant qui vit en Allemagne avec sa mère.

Rien dans l'acte attaqué n'apparaît à ce sujet.

Rien ne démontre que le requérant a été interrogé à ce sujet.

Rien ne démontre donc que le Ministre ou son délégué a procédé à une réévaluation de la situation du requérant lors de la prise de la décision d'ordre de quitter le territoire.

La partie adverse ne démontre pas avoir assuré un juste équilibre entre les intérêts en présence, avoir vérifié si les moyens employés et le but légitime recherché sont proportionnés, bref si la décision attaquée est nécessaire dans une société démocratique. D'autant que la décision d'ordre de quitter le territoire est assortie d'une interdiction d'entrée de 3 ans.

En délivrant l'ordre de quitter le territoire, la partie adverse a fait un mauvais usage de son obligation de motivation, et n'a pas usé de son pouvoir avec discernement.

La motivation est une exigence formelle prévue par la Constitution, le Code d'Instruction criminelle, et la Convention Européenne des Droits de l'Homme.

Depuis l'arrêt de juin 2011, s'il n'est pas question pour autant d'exiger que les motifs soient pertinents, la Cour de cassation appelle cependant à ce qu'ils fassent l'objet d'un exposé détaillé, d'une explicitation effective, et ne se limitent pas à l'énoncé mécanique d'une formule stéréotypée.

Le juge ne peut plus se satisfaire du simple constat que les faits sont avérés pour considérer que ces éléments suffisent à emporter la décision qui les sanctionne. L'acte déjuger est devenu un cheminement raisonné dont il est impératif de rendre compte.

Il s'agit là d'un impératif démocratique élémentaire renvoyant à l'exigence d'un procès équitable, à la protection contre l'arbitraire des juges ou encore à la préservation des droits de la défense. Un tel impératif ne peut plus se satisfaire d'une mention conventionnelle apposée trop souvent de façon routinière.

La motivation doit être adéquate.

L'article 8 de la CEDH établit que « Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance. Et qu'il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui ».

La vie privée et familiale est donc protégée par ladite Convention. Il s'agit d'une obligation positive incombant aux Etats.

Rien ne permet de ne pas soutenir que l'exécution de la décision d'ordre de quitter le territoire serait disproportionnée par rapport à l'ingérence qu'elle pourrait constituer dans la vie privée du requérant au vu des éléments ci-avant exposés.

En occultant la vie privée menée par le requérant en Belgique, l'acte attaqué viole tout autant l'article 8 de la CEDH. La vie privée revêt en effet une connotation plus large et englobe les relations sociales nouées en Belgique ainsi que les autres éléments d'intégration."

2.2. De verzoeker voert aan dat de bestreden beslissingen geen rekening hebben gehouden met de elementen vernoemd in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. In het bijzonder wijst hij er op dat hij een kind heeft dat in Duitsland woont bij haar moeder. Verzoeker betoogt dat niet werd nagegaan of het doel en de middelen van de bestreden beslissingen evenredig zijn, te meer nu hem een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd.

Waar verzoeker aanvoert dat geen afweging werd gemaakt van zijn gezinsleven en de belangen van minderjarige kinderen overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de bestreden beslissingen met betrekking tot het gezinsleven het volgende motief bevatten:

"Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt."

De Raad merkt op dat verzoeker de aard van de band met het kind dat hij in Duitsland zou hebben niet nader toelicht. Er blijkt niet dat verzoeker samen met het kind woont, en verzoeker laat na aan te duiden in welke mate hij contacten onderhoudt met de moeder van het kind of met het kind zelf. Hij toont aldus niet aan in welke mate er sprake zou zijn van een werkelijk gezinsleven tussen hen. Alleszins weerlegt verzoeker het motief dat er geen gezinsleven of minderjarig kind in België is, niet. Verder merkt de Raad op dat de bestreden beslissingen als dusdanig niet verhinderen dat de verzoeker zich bij zijn minderjarig kind in Duitsland zou voegen, of zich tot de Duitse autoriteiten zou richten met het oog op een gezinshereniging. Verzoeker voert in zijn middel echter niets aan dat er op wijst dat hij die intentie zou hebben.

Verder merkt de Raad op dat verzoeker niet eerder tot verblijf werd gemachtigd of toegelaten, en bovendien zelfs eerder een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen, zodat hij er genoegzaam van op de hoogte was dat een gezinsleven op het grondgebied een precair karakter had. Uit verzoekers betoog blijken geen dwingende omstandigheden aanwezig te zijn die zouden wijzen op een positieve verplichting in het licht van het EVRM.

Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT